

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIEȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

DECIZIA NR. 2228

DOSAR NR.

/54/2005

Ședința publică din 25 aprilie 2007

Completul compus din:

G	B	- Președinte
G	F	- Judecător
S	N	- Judecător

Magistrat asistent	- M	C
Procuror	- G	B

S-a luat în examinare recursul declarat de **Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova** împotriva deciziei penale nr. 291 din 20 octombrie 2006 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 aprilie 2007 fiind consemnate în încheierea de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Înalta Curte având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la 25 aprilie 2007 când a pronunțat următoarea decizie:

CURTEA

Asupra recursului de față;

În baza actelor și lucrărilor din dosar, reține următoarele:

Prin sentința penală nr. 352 din 25.10.2005 pronunțată Tribunalul Gorj în dosar nr. 569/2005 s-a dispus în baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, achitarea inculpatului **M**

, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 292 Cod penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, raportat la art. 10 lit. b¹ Cod procedură penală, combinat cu art. 18¹ Cod penal, s-a dispus achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 279 al. 1 Cod penal și de art. 176 din Legea nr. 141/1997.

În baza art. 18¹ al. 3 Cod penal raportat la art. 91 al. 1 lit. c Cod penal, s-a aplicat inculpatului sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1.000 lei RON.

În baza art. 118 lit. e Cod penal, s-a dispus confiscarea unei arme de vânătoare marca IJ 27 M calibru 12/2 seria 9638228 (BOCK) și a unui toc de piele.

Inculpatul a fost obligat la plata sumei de 1.500 lei cheltuieli judiciare statului.

În fapt prima instanță a reținut că inculpatul M. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 16D/B/2004 din 26 ianuarie 2005 al Ministerului Public – DIICOT - Biroul Teritorial Gorj reținându-se în sarcina sa, în esență, că în data de 11 octombrie 1997, cu prilejul unei vizite pe care a făcut-o în Elveția, a cumpărat de la magazinul „Forney Armurier” din Lausanne arma de vânătoare marca IJ 27 M calibru 12/2 seria 9638228, cu suma de 570 franci elvețieni, fără să aibă autorizație în acest sens.

Armurierul a încheiat factura fiscală nr. 8112/11.10.1997 pe numele inculpatului dar acesta a cerut să se facă mențiunea suplimentară în sensul că arma este cadou de la B. , prieten cu inculpatul.

S-a mai reținut în actul de sesizare a instanței că, inculpatul la întoarcerea în România cu avionul, a introdus arma în țară, trecând-o peste punctul de frontieră și punctul vamal București – Otopeni, fără să o declare și fără să aibă autorizația necesară.

S-a arătat că inculpatul trebuia, din proprie inițiativă, să declare arma iar în situația în care nu avea și autorizația necesară autoritățile vamale rețineau bunul până la prezentarea autorizației eliberate de organele de poliție competente.

Neprocedând în acest mod, parchetul a reținut că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor de nerespectare a regimului armelor și munițiilor și contrabandă calificată.

Cazul a început să fie mediatizat în anul 1998 iar în anul 2002 a intrat în atenția organelor de urmărire penală astfel că inculpatul a încercat să acrediteze – în opinia organelor de urmărire penală – ideea că nu a adus arma în țară în anul 1997 și că, constatând o defecțiune la aceasta a lăsat-o matorului B. , până la data de 9 februarie 2003. La acea dată inculpatul s-ar fi întâlnit cu matorul pe Aeroportul din Roma – Italia, ca urmare a unei alte deplasări pe care a efectuat-o în interes de serviciu.

Organele de urmărire penală au exclus ipoteza ca arma să fie introdusă în țară la data de 9 februarie 2003 și, în schimb, au reținut că inculpatul a comis și infracțiunea de fals în declarații când, la data de 28 februarie 2003, s-a adresat cu o cerere Biroului Vamal de Vămuire și Control la Interior Tg. Jiu în vederea efectuării operațiunilor de vămuire.

Oricum s-a considerat că inculpatul a comis infracțiunile prevăzute de art. 279 al. 1 Cod penal și de art. 176 din Legea nr. 141/1997 întrucât nu avea autorizație pentru această armă și nici nu a declarat-o la intrarea în țară.

La data de 27 februarie 2003 inculpatul a solicitat și a obținut, în regim de urgență, autorizația nr. 1266244 de la IPJ Gorj – Biroul arme,

explozivi, substanțe toxice, prin care i se aproba obținerea unei arme de vânătoare cu alicie, cu toate că arma – în opinia organelor de urmărire penală – exista deja.

Tribunalul pe baza probelor administrate pe parcursul urmăririi penale dar și al judecății, respectiv: declarațiile inculpatului, declarațiile martorilor N , L , M , B , T , P , U , R , B , M , a reținut o stare de fapt parțial diferită față de cea expusă de organele de urmărire penală.

Astfel s-a reținut că, inculpatul a cumpărat arma la data de 11 octombrie 1997 din Lausanne, în condițiile amintite anterior, că pentru cumpărarea ei s-a împrumutat cu bani de la ceilalți membrii ai delegației, iar pe bonul de cumpărare a fost trecut B , acesta din urmă insistând să fie menționat, ca și când arma de vânătoare era făcută cadou de către el.

Tribunalul a mai reținut că, întrucât inculpatul a constatat, în seara aceleiași zile, că arma este defectă, l-a sunat pe B și l-a chemat la hotel lăsându-i arma de vânătoare fie pentru a o repara fie pentru a o restitui la magazin pentru a primi contravaloarea ei. Astfel, s-a reținut că la întoarcerea în țară inculpatul nu a avut arma asupra lui, iar pe Aeroportul Otopeni, nici unul din cei trei nu au declarat bunuri care necesitau acest lucru.

După aproximativ 5 ani, pe fondul unor neînțelegeri de natură politică, martorul M a adus la cunoștința presei că inculpatul ar fi introdus ilegal o armă de vânătoare în țară.

S-a mai reținut că la începutul anului 2003 inculpatul a făcut parte dintr-o delegație care s-a deplasat în Italia și, potrivit declarațiilor sale, l-a rugat pe B să-i aducă arma, pe care i-o lăsase în anul 1997, la Aeroportul Național din Roma, lucru pe care acesta l-a și făcut.

La sosirea pe Aeroportul Otopeni inculpatul nu a declarat arma de vânătoare considerând că, fiind un cadou, nu este supusă taxelor vamale.

La aeroport inculpatul a fost așteptat de martorul R , șofer la Consiliul Județean Gorj, acesta declarând constant că personal a văzut această armă pe care inculpatul i-a înmănat-o pentru a avea grijă de ea; a introdus-o în portbagajul mașinii după care s-au deplasat la locuința acestuia din București.

În următoarele zile inculpatul s-a aflat la o convocare la Sinaia după aceea din nou în București, dar la sosirea în Tg. Jiu a depus diligența necesară pentru a intra în legalitate cu arma de vânătoare, solicitând în acest sens autorizație de cumpărare din partea Biroului arme, explozibili, substanțe toxice Gorj la 27.02.2003.

Tot cu această ocazie inculpatul a solicitat vămuirea la Vama Tg. Jiu dar Vama nu a eliberat chitanță vamală, deci practic nu s-a făcut vămuirea, motiv pentru care arma nu a fost trecută în permisul de vânătoare.

Prima instanță a reținut că arma a fost introdusă în țară în anul 2003, pe baza declarațiilor inculpatului și a martorilor T P U , membrii în consiliul AJVPS Gorj, din

care rezultă că inculpatul le-a povestit, înainte de anul 2003, de faptul că și-a cumpărat o armă de vânătoare din Elveția dar a fost nevoit să o lase acolo pentru reparații și o să le-o arate când o va primi.

În acest context, prima instanță a înlăturat declarațiile martorului B – audiat prin comisie rogatorie în cursul urmăririi penale și care a arătat că arma nu i-a fost lăsată în vederea reparării, nici pentru alt motiv – reținând că această declarație nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

Din raportul de expertiză tehnică și balistică s-a reținut că arma prezintă degradări la unele șuruburi ceea ce atestă folosirea unei șurubelnițe necorespunzătoare, efectuate probabil de un neprofesionist în domeniul armelor, precum și urme de pilire pe pragul de armare de la bascula stângă, concluzia fiind însă că armei i s-au făcut unele reparații.

Față de cele stabilite prima instanță a reținut așadar că declarația vamală a inculpatului din 28.03.2003 privind aspecte în legătură cu deținerea, păstrarea și tranzitul vamal al armei de vânătoare în cauză, corespunde adevărului, astfel că s-a dispus achitarea pentru infracțiunea prevăzută de art. 292 Cod penal.

Referitor la fapta inculpatului M de a deține fără drept arma de vânătoare în cauză și de a fi trecut-o în luna februarie 2003, peste frontieră, fără autorizație, s-a reținut că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 279 al. 1 Cod penal și respectiv art. 176 din Legea nr. 141/1997.

Ținând cont de împrejurările comiterii acestora, de faptul că inculpatul era autorizat pentru a deține, purta și folosi arme de vânătoare din anul 1987, că deține deja alte 5 arme de vânătoare, că arma a fost cumpărată legal și că intervalul de timp în care a deținut-o (9 februarie 2003 – 19 martie 2003) este unul scurt și nu a fost folosită, prima instanță a apreciat că faptele aduc o atingere minimă valorilor sociale ocrotite de lege fiind în mod vădit lipsite de pericolul social al unor infracțiuni, astfel că, s-a dispus achitarea în baza art. 18¹ Cod penal.

Prima instanță a mai arătat că are în vedere totodată și persoana inculpatului care nu numai că este fără antecedente penale dar este profesor universitar, prorector al Universității din Tg. Jiu, fost deputat și fost al Consiliului Județean Gorj timp de două legislaturi.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea apelului s-a arătat, în primul rând, faptul că achitarea inculpatului pentru infracțiunea de fals în declarații prevăzută de art. 292 Cod penal, s-a realizat datorită unei grave erori de fapt prin aprecierea greșită a probelor administrate.

În cel de al doilea motiv de apel s-a arătat că, în mod greșit s-a dispus achitarea inculpatului pentru celelalte infracțiuni, cu motivarea că faptele nu prezintă un pericol social concret.

S-a susținut că instanța trebuia să aibă în vedere calitatea inculpatului și faptul că acesta a încălcat dispozițiile unei legi ce a fost adoptată chiar în perioada în care era deputat, în legislatura 1992 – 1996.

S-a arătat că instanța de fond nu a acordat suficientă semnificație conduitei inculpatului care, prin apărările formulate, a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, iar în aceste condiții, chiar dacă inculpatul deține permis și alte arme de vânatoare, aplicarea unei amenzi cu caracter administrativ nu este în măsură să asigure prevenția specială și generală și se impune condamnarea acestuia.

Prin decizia penală nr. 291 din 20 octombrie 2006 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția penală, a fost respins apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj, ca nefondat.

În motivarea deciziei, Curtea a apreciat că nu sunt suficiente probe de natură a răsturna prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpatul și nu se poate stabili cu certitudine faptul că arma a fost introdusă în țară anterior datei de 9 februarie 2003.

Astfel, s-a reținut că declarația martorului B nu poate fi pe deplin obiectivă, acesta fiind fratele lui B, iar acesta din urmă a fost protagonistul mai multor articole de presă (există copii la dosar) fiind acuzat de diverse fraude cu mențiunea că ar fi fost comise sub „protecția” inculpatului pe perioada cât acesta era Consiliului Județean Gorj.

Totodată, s-a arătat că, a întemeia o condamnare a inculpatului numai pe declarația martorului B, dată în faza de urmărire penală, fără ca inculpatul să poată să-i pună întrebări în mod direct, ar însemna să se încalce dreptul inculpatului la un proces echitabil.

Curtea, coroborând declarațiile inculpatului cu declarația martorului N (f. 123-126 dosar de urmărire penală), cu declarația martorului R care susține că a văzut arma abia la 9 februarie 2003 când l-a luat pe inculpat de la Aeroportul Otopeni, cu declarațiile unor martori vânători care nu au văzut această armă la inculpat în tot acest interval de timp ca și cu rezultatul expertizei tehnice care **atestă faptul că a avut loc o reparație**, a reținut că soluția de achitare pronunțată de prima instanță pentru infracțiunea prevăzută de art. 292 Cod penal, este temeinică și legală.

Referitor la celelalte două infracțiuni pentru care este judecat inculpatul – nerespectarea regimului armelor și munițiilor și contrabanda calificată cu armament – despre care prima instanță reține că au fost comise la data de 9 februarie 2003 în momentul în care inculpatul a intrat în țară având arma asupra sa, fără a o declara, Curtea a reținut că în mod just s-a apreciat că, în concret, le lipsește pericolul social necesar pentru fi sancționabile penal.

Fără a relua argumentele instanței de fond, Curtea a subliniat faptul că inculpatul deținea anterior 4 – 5 arme de foc iar obținerea autorizației pentru încă una, nu era o problemă pentru acesta. Totodată arma a fost cumpărată cu intenția de a fi ulterior deținută legal – prin obținerea unei autorizații și înscrierea în permisul de vânatoare – și nu a fost folosită, pe perioada scurtei dețineri, de către inculpat sau vreo altă persoană.

Împotriva deciziei Curții, în termen legal, a declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova întemeiat pe dispozițiile art. 385/9 pct. 18 cod procedură penală. În baza art. 385/15 pct. 2 lit. d Cod procedură penală, a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor de fond și de apel și reținerea cauzei pentru rejudecare cu pronunțarea unei hotărâri legale și temeinice.

În motivele de recurs depuse în scris la dosar, s-a susținut că greșit s-a pronunțat achitarea inculpatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 292 Cod penal, întrucât o interpretare corectă a probelor administrate în cauză, conduce fără echivoc la existența faptei și a vinovăției inculpatului. În acest sens s-a arătat că în mod greșit a fost înlăturată declarația martorului B , ca nefiind obiectivă și pentru că nu a fost audiat de în prezența inculpatului, întrucât instanța de apel avea posibilitatea ca în perioada 29 noiembrie 2005 - 20 octombrie 2006, cât dosarul a stat pe rolul acestei instanțe avea posibilitatea, să audieze nemijlocit acest martor.

Cu privire la această infracțiune prevăzută de art. 292 Cod penal, s-a arătat că temeiul achitării, reținut de primele instanțe este greșit, pentru că nici un moment nu s-a pus problema inexistenței declarației false pe care inculpatul a dat-o la 28 februarie 2003, la Biroul Vamal de Control și Vămuire la Interior Târgu-Jiu, temeiul juridic corect al achitării l-ar putea constitui dispozițiile art. 10 lit. d Cod de procedură penală.

De asemenea s-a susținut că hotărârile primelor instanțe sunt nelegale sub aspectul achitării inculpatului pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 279 alin. 1 Cod penal și art. 176 din Legea nr. 141/1997, întrucât prin modul în care au fost comise faptele, scopul urmărit (sustragerea de la plata taxelor vamale) și având în vedere și calitatea inculpatului, nu se poate reține că celor două fapte le lipsește pericolul social ce caracterizează infracțiunea.

Examinând decizia recurată în raport de motivele de recurs invocate, care vor fi analizate prin prisma cazului de casare prevăzut de art. 385/9 pct. 18 Cod procedură penală, Înalta Curte constată că recursul parchetului este fondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Din probele de la dosar se poate reține cu certitudine că inculpatul a cumpărat la data de 11 octombrie 1997 de la magazinul „Forney Armurier” din Lausanne o armă de vânatoare marca IJ 27 M calibru 12/2 seria 9638228, cu suma de 570 franci elvețieni, fără să aibă autorizație în acest sens. Acest fapt este dovedit cu factura fiscală nr. 8112/11.10.1997 eliberată de magazin, pe numele inculpatului. La solicitarea inculpatului pe

factură s-a făcut mențiunea suplimentară în sensul că arma este cadou de la B , prieten cu inculpatul.

În legătură cu momentul introducerii în țară a acestei arme, parchetul susține că acesta a avut loc în anul 1997, la revenirea inculpatului în țară, iar inculpatul susține că după ce a cumpărat arma, văzând că este defectă a lăsat-o prietenului lui, martorul B , pentru a o repara și de la care a luat-o în anul 2003, când cu prilejul unei deplasări la Roma, l-a chemat pe martor care i-a adus arma pe Aeroportul din Roma, pe care a introdus-o în țară prin punctul vamal Otopeni, la data de 9 februarie 2003, fără să o declare.

Tot cu certitudine se poate reține că la data de 27 februarie 2003 inculpatul s-a adresat cu cerere Biroului AETS, pentru a i se elibera o adeverință din care să rezulte că „este posesorul de drept al unor arme de vânatoare și este autorizat în acest sens”, fiindu-i eliberată adeverința nr. 1266245 din 27 februarie 2007, iar la data de 27 februarie 2003 cu adresa nr. 1266244 a Inspectoratului de poliție Gorj – Biroul arme , explozivi, substanțe toxice s-a comunicat inculpatului că i s-a aprobat procurarea unei arme de vânatoare cu alicie.

Pe baza acestor acte inculpatul s-a adresat la data de 28 februarie 2003, cu cerere la Biroul vamal de control și vămuire la interior Târgu-Jiu, pentru vămuirea armei de vânatoare cu datele de identificare arătate mai sus, care, observând perioada mare de timp scurs de la data achiziționării armei și până la data încercării de a legaliza situația acesteia, a sesizat organele de urmărire penală.

Revenind la momentul introducerii în țară a armei, Înalta Curte reține că primele instanțe au făcut o greșită interpretare a probelor, reținând o altă stare de fapt decât cea reală.

Astfel, în mod greșit au înlăturat declarația martorului B , apreciind-o ca nesinceră. Fiind audiat prin comisie rogatorie, la data de 9 septembrie 2004, martorul a declarat că în perioada 11 octombrie 1997 – 9 februarie 2003, arma nu a fost în posesia sa, singura dată când a văzut arma a fost numai în momentul cumpărării și că de la acea dată nu l-a mai văzut pe inculpat. Martorul a mai declarat că a fost contactat în urmă cu câteva luni (raportat la data audierii), de inculpat care i-a solicitat, ca în eventualitatea unui interogatoriu, să declare că a avut această armă în posesia lui, că a reparat-o, apoi trebuia să-l întâlnească pe aeroportul din Roma pentru a i-o preda.

Cu privire la această declarație, se reține că ea a fost luată în condiții legale, în temeiul dispozițiilor Convenției europene de asistență judiciară în materie penală și a Protocolului adițional la convenție adoptate la Strasbourg în anul 1959, respectiv, anul 1978, ambele ratificate de România prin Legea nr. 236 din 9 decembrie 1998, iar inculpatul avea posibilitatea să adreseze martorului întrebările sale, în scris, astfel că susținerea sa potrivit căreia a fost lipsit de un proces echitabil prin faptul că nu a avut posibilitatea să pună întrebări martorului este nefondată.

Declarația martorului B se coroborează cu declarațiile martorilor M și N, care au fost și ei la Loussane când s-a cumpărat arma și din a căror declarație rezultă că fiecare și-a făcut bagajul singur în camera lui, că la întoarcerea în țară nu li s-au controlat bagajele întrucât la acel moment posedau pașaport diplomatic.

Martorul N a declarat că, seara la hotel l-a auzit pe inculpat că nu este mulțumit de armă, dar niciunul dintre martori nu confirmă susținerea inculpatului că a doua zi arma a fost lăsată martorului B

De altfel nu există nicio rațiune ca acest martor să, păstreze în posesia sa arma inculpatului, o perioadă atât de îndelungată de timp, expunându-se unei sancțiuni penale pentru deținerea acesteia fără autorizație. De asemenea, dacă inculpatul putea să treacă cu ușurință prin punctul de vamă de la Otopeni fără să fie controlat, așa cum susține, pentru că era o persoană cunoscută, este greu de crezut că în anul 2003 putea să treacă prin aeroportul din Roma cu o armă de vânătoare fără să o declare, știute fiind măsurile severe de siguranță, care au fost luate în aeroporturi după anul 2001.

De asemenea, este greu de crezut că inculpatul care a cumpărat arma pentru a o folosi, fiind un mare pasionat de arme de vânătoare, a putut să o abandoneze timp de 6 ani la prietenul său în Elveția.

Faptul că raportul de expertiză nr. 175.227 din 21.07.2003 întocmit de Institutul de criminalistică, în urma expertizării armei, concluzionează că arma în cauză a fost reparată (pilirea pragului de armare din partea stângă) și că nu se poate stabili când a fost reparată, nu dovedește faptul că arma a fost lăsată în Elveția pentru a fi reparată. Dimpotrivă modul în care s-a făcut această reparație dovedește că ea s-a făcut prin folosirea unei șurubelnițe necorpuspuzătoare, probabil de un neprofesionist în domeniul armelor. Ori, inculpatul susține că lăsase arma în Elveția tocmai pentru a fi reparată de specialiștii de la magazinul de la care o cumpăraseră.

În ce privește declarația martorului R, șoferul care la așteptat pe inculpat la aeroport în data de 9 februarie 2003, Înalta Curte reține că cele declarate **nu sunt o probă directă** pe baza căreia să se poată concluziona cu certitudine că arma a fost adusă în țară la această dată. Astfel, martorul a declarat (fila 132 – 136 dosar de urmărire penală și fila 102 instanța de fond), că inculpatul i-a dat pe lângă celelalte bagaje și un toc din piele, în lungime de 60-70 cm., în care el, **a bănuț** că se află o armă. Martorul a declarat că inculpatul nu a desfăcut tocul în prezența lui și „deci eu nu am văzut dacă era armă de vânătoare sau un alt fel de armă”. Martorul a mai declarat că în niciunul din momentele relatate nu a luat cunoștință despre conținutul tocului, dar a avut convingerea că înăuntru este o armă.

În baza acestei declarații, care exprimă doar o bănuială a martorului, nu se poate reține cu certitudine că în toc era o armă, așa cum în mod greșit au reținut primele instanțe.

Nici declarațiile martorilor, membrii Asociației Județene de Vânătoare, care au declarat că nu au văzut această armă la inculpat înainte de 2003, dar că știu de la acesta că își cumpărase o armă de vânătoare performantă, pe care o lăsase în Elveția pentru a fi reparată, nu dovedesc cu certitudine că arma a fost adusă în țară la data indicată de inculpat.

De altfel, revenirea inculpatului de la Roma a avut loc după ce mass media începuse să scrie despre faptul că acesta deține o armă fără autorizație, așa încât, dacă arma ar fi fost adusă în țară la această dată, inculpatul avea tot interesul să clarifice situația acesteia, prin declararea ei la organele vamale.

Din cele arătate mai sus, Înalta Curte reține că este pe deplin dovedit faptul că inculpatul a adus arma în țară, atunci când a cumpărat-o, în anul 1997, că după ce a început campania de presă, a încercat să legalizeze situația acesteia prin cererea adresată la data de 27 februarie 2003 Inspectoratului de poliție Gorj – Biroul arme, explozivi, substanțe toxice, pentru a i se aproba procurarea unei arme de vânătoare cu alicie și Biroului vamal pentru a proceda la vămuirea acesteia.

Tocmai fiindcă inculpatul este posesorul și a altor arme de vânătoare pentru care posedă permis, cunoștea în amănunt procedura care trebuia urmată pentru achiziționarea unei noi arme și introducerea ei în țară.

Se reține astfel că fapta inculpatului de a declara la data de 28 februarie 2003, contrar adevărului aspecte în legătură cu deținerea, păstrarea și tranzitul vamal al armei în cauză, în vederea producerii de consecințe juridice în fața autorității vamale întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 292 Cod penal.

Cu privire la celelalte două fapte reținute în sarcina inculpatului, Înalta Curte constată că inculpatul a trecut arma demontată în bagajele sale peste frontieră, fără autorizație, cu ocazia întoarcerii în țară cu avionul. Întrucât la punctul de control vamal de pe aeroportul Otopeni, inculpatul nu a declarat arma, a încălcat prevederile art. 122 și 123 din H.G. nr. 626/ 6 octombrie 1997 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României.

Inculpatul avea obligația să declare în scris, din proprie inițiativă, introducerea armei în țară și nu la solicitarea expresă a organelor de control. În situația în care nu prezenta și autorizația pentru armă, organele vamale de la punctul de control pentru trecerea frontierei de stat rețineau bunul până când persoana aducea dovada autorizației dată de organele de poliție competente, potrivit art. 64 din Legea nr. 17/1996.

De altfel, atât instanța de fond cât și instanța de apel, au reținut existența acestor fapte și vinovăția inculpatului, dar au apreciat că ele nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Definind „pericolul social al faptei” art. 18 Cod penal, arată că „fapta care prezintă pericol social în înțelesul legii penale este orice acțiune sau inacțiune prin care se aduce atingere uneia din valorile arătate în art. 1 și pentru sancționarea căreia este necesară aplicarea unei pedepse”.

Pericolul social astfel definit, este criteriul fundamental, pentru legiuitor, de a incrimina unele fapte, care la un moment dat prezintă o pericolozitate socială sporită. Astfel, au fost încriminate faptele de deținere, port, confecționare, transport, precum și orice operațiune privind circulația armelor și munițiilor, fără drept, și nedeclararea acestora la punctul vamal în momentul introducerii lor în țară.

Art. 18/1 Cod penal, arată că „nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni”.

Analizând în concret, fapta inculpatului, așa cum a fost reținută mai sus, se apreciază că niciunul din motivele invocate de primele instanțe nu sunt de natură să diminueze pericolul social al faptelor inculpatului astfel încât acestea să nu mai aibă caracterul unei infracțiuni.

Tocmai împrejurarea că inculpatul mai avea în posesie alte arme de vânătoare pentru care deținea autorizația necesară, conduc la concluzia că acesta cunoștea foarte bine procedura de achiziționare a unei arme și de introducere a acesteia în țară. Pericolul social concret al faptelor inculpatului nu numai că nu este redus, dar el este sporit prin faptul că inculpatul s-a folosit de calitatea sa oficială pe care a avut-o în cadrul delegației, de pașaportul diplomatic și de încrederea acordată din acest motiv de lucrătorii vamali care nu i-au verificat conținutul bagajelor.

De asemenea, se apreciază că, împrejurarea că inculpatul a avut funcția de deputat în legislatura în care a fost adoptată Legea nr. 17/1996, privind regimul armelor de foc și al munițiilor trebuia să-l oblige la o altă conduită.

Toate acestea conduc la concluzia că primele instanțe au stabilit o greșită stare de fapt (au reținut ca moment al comiterii acestora anul 2003 în loc de anul 1997), și ca urmare au apreciat că faptelor inculpatului le lipsește pericolul social al unei infracțiuni așa cum este prevăzut de art. 18 Cod penal.

Inculpatul nu a declarat recurs, dar prin concluziile depuse în scris la dosar a solicitat, ca în recursul parchetului, pe motive de legalitate pe care instanța potrivit art. 385/9 alin. 3 teza a II a Cod de procedură penală, este dator să le ia în considerare din oficiu, a solicitat admiterea recursului și achitarea totală a inculpatului.

Fără să analizăm admisibilitatea acestei cereri, în raport de art. 385/1 alin. 4 Cod de procedură penală, față de motivele arătate, pentru care recursul parchetului este fondat, urmând să fie admis, cererea de achitare a inculpatului este nefondată.

Față de aceste considerente, Înalta Curte constată că hotărârea instanței de fond și de apel este nelegală sub aspectul achitării inculpatului pentru cele trei infracțiuni, fiind întemeiat cazul de casare invocat, prevăzut de art. 385/9 pct. 18 Cod de procedură penală. Ca urmare, în baza art. 385/15 pct. 2 lit. d din același cod, va fi admis recursul parchetului, vor fi casate sentința și decizia pronunțate în cauză și se va proceda la rejudecarea cauzei în fond.

Față de împrejurarea că inculpatul este la primul impact cu legea penală, că este încadrat în muncă deținând funcția de prorector și profesor la Universitatea _____ din Târgu Jiu, iar potrivit caracterizărilor depuse la dosar, în perioada cât a deținut funcția de _____ al Consiliului Județean Dolj, a avut o preocupare permanentă pentru bunul mers al județului, Înalta Curte apreciază că acestea pot fi reținute ca circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, urmând să se facă aplicarea art. 74 lit. a Cod penal.

În baza art. 176 din Legea nr. 141/1997, modificată și republicată, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal va condamna pe inculpatul **M.**, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 279 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 13 Cod penal și art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal va condamna pe același inculpat la 3 luni închisoare.

În baza art. 292 Cod penal cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal va condamna inculpatul la pedeapsa de o lună închisoare.

Întrucât faptele săvârșite de inculpat se află în concurs real, în baza art. 33 lit. a, 34 lit. b Cod penal vor fi contopite pedepsele aplicate în cauză, în pedeapsa cea mai grea, de **1 an închisoare**.

Fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 81 cod penal și întrucât există garanții certe că scopurile pedepsei așa cum sunt prevăzute de art. 52 Cod penal, vor fi realizate în cazul de față și fără privarea de libertate a inculpatului, se va dispune suspendarea condiționată a pedepsei și se va fixa un termen de încercare de 3 ani.

În baza art. 118 lit. e Cod penal se va dispune confiscarea unei arme de vânătoare Baikal IJ 27 M calibru 12/76 seria 9638228(BOCK) și a unui toc de piele depuse la Biroul AEST al IPJ Gorj cu procesul verbal seria A nr. 41060 din 22 mai 2003.

În baza art. 191 alin. 1 Cod procedură penală inculpatul va fi obligat la 2000 lei cheltuieli judiciare către stat, iar în baza art. 192 alin. 2 Cod procedură penală, cheltuielile de judecată avansate de stat, ocazionate de soluționarea recursului, vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Admite recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova împotriva deciziei penale nr. 291/20.10.2006 a Curții de Apel Craiova –Secția penală.

Casează în întregime decizia și sentința penală nr. 352/25.10.2005 a Tribunalului Gorj și rejudecând, în fond:

În baza art. 176 din Legea nr. 141/1997, modificată și republicată, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. c Cod penal condamnă pe inculpatul **M**

, la 1 an închisoare.

În baza art. 279 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 13 Cod penal și art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal condamnă același inculpat la 3 luni închisoare.

În baza art. 292 Cod penal cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a și art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal mai condamnă inculpatul la pedeapsa de o lună închisoare.

În baza art. 33 lit. a, 34 lit. b Cod penal contopeste pedepsele aplicate în cauză, în pedeapsa cea mai grea, de **1 an închisoare**.

În baza art. 81 Cod penal dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare și fixează termen de încercare pe o perioadă de 3 ani.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal în condițiile art. 359 Cod procedură penală.

În baza art. 118 lit. e Cod penal dispune confiscarea unei arme de vânătoare Baikal IJ 27 M calibru 12/76 seria 9638228(BOCK) și a unui toc de piele depuse la Biroul AEST al IPJ Gorj cu procesul verbal seria A nr. 41060 din 22 mai 2003.

În baza art. 191 alin. 1 Cod procedură penală obligă inculpatul la 2000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Cheltuielile de judecată avansate de stat, ocazionate de soluționarea recursului, rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică azi 25.04.2007.